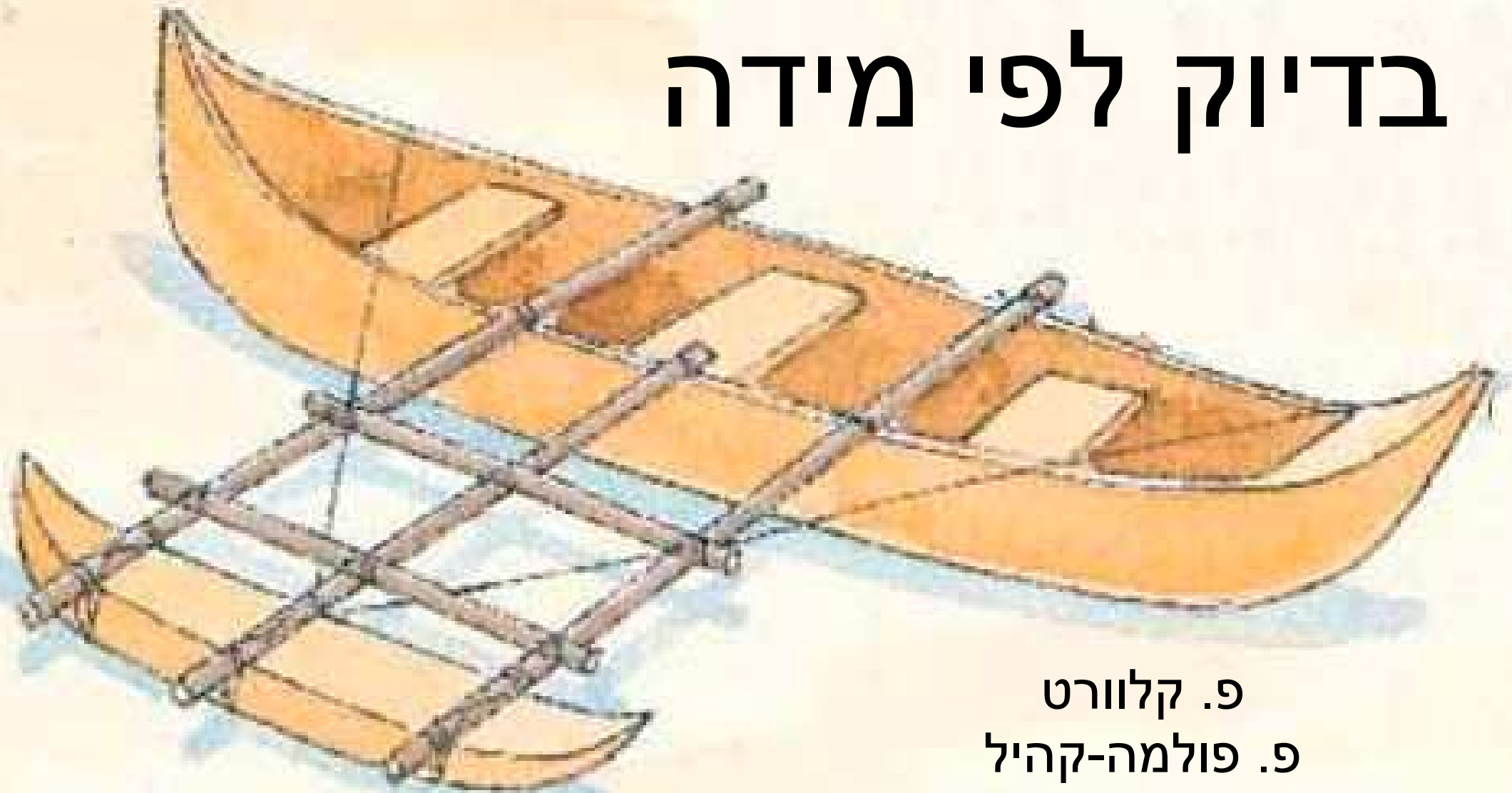


# בדיוק לפי מידה



פ. קלוורט

פ. פולמה-קהיל

"מה אתה בונה, טאטא?" שאלה דיקיקה את אביה. "סירה קטנה?" היא הביטה על הקנו הקטן ואמרה "בדיוק לפי המידה שלי."



אבא של דיקיקה צחק ואמר "מה תעשה ילדה קטנה עם קנו?" דיקיקה חשבה רגע "הייתי יכולה לצאת לתוך הלגונה ולדוג צדפות." טאטא הניע את ראשו בחיוך "אולי תעזרי לאמך להכין מחצלת מעלי פנדנוס לקנו

הזה?" דיקיקה הסתכלה על אמא שלה שארגה את העלים הירוקים והארוכים של עץ פנדנוס. דיקיקה עשתה כבר מחצלות כאלה קודם. היא נאנחה. "טאטא?" אמרה "זה אולי סירה בשביל צ'לו כשיגדל?" אחיה בן שנתיים זחל בין רגליו של אבא שלה. טאטא לא ענה. "אני חושבת שזה גדול מדי בשבילי" אמרה דיקיקה כשהיא מנסה לראות את פניו של אבא. בין עיניו הופיעו חריצים עמוקים כשצבע את צדי הסירה בצבע מבריק, עשוי שמן קוקוס. דיקיקה ידעה שזה יגרום לקנו לשוט מהר יותר. היא ראתה את עצמה בדמיון כשהיא עפה בים פתוח בקנו שלה ממש, מחייכת כאילו היא דולפין.



"מה תעשה ילדה קטנה עם הרוח תסחב אותה מחוץ לשונית, שם איפה שהגלים הגבוהים דופקים בסלע?" שאל אבא. דיקיקה לא אהבה את השאלה. ואז נזכרה שראתה מה עושים בנים עם הקנו שלהם בלגונה השקטה.

"אקשור אבן גדולה לקנו כדי שלא יצא מחוץ לשונית" אמרה. בין שמורות עיניה הקטנות של דיקיקה נוצרו חריצים. היא ניסתה לנחש מי ישתמש בסירה הזו. אבל מי שזה לא יהיה, טאטא צדק. לסירה דרושה מחצלת.

"אעשה מחצלת לקנו" אמרה. היא רצה לאמא שלה והתיישבה על החול. לקחה את העלים הארוכים של עץ פנדנוס והתחילה לארוג שתי וערב עד שהמחצלת שלה הייתה מוכנה.

דיקיקה שמה את המחצלת בתוך הקנו. הקנו הקטן היה גמור. איזו מתנה נהדרת



לילד קטן, חשבה דיקיקה. באי גואהן  
בדרך כלל בנים דגו בים.  
טאטא הביט על מעשה ידיו בגאווה ואמר  
"את יודעת, דיקיקה, את צדקת. זה בדיוק  
במידה שלך."  
פיה של דיקיקה נפתח. "אתה מתכוון...?"  
"כן" אמר טאטא "זה שלך" ונתן לה משוט  
עץ קטן.  
ידיה של דיקיקה החליקו על המוט החלק  
של המשוט. טוב היה להחזיק אותו  
בידיה. בשמחה משכה דיקיקה את הקנו  
החדש שלה לתוך הלגונה, כשאבא הולך  
לצדה